parcel, jež zúčastněná strana uskutečnila, byla provedena úprava místa stavebního, jíž se jako při parcelaci, dociluje tím, že se parcely nejen dělí, nýbrž i dělené spojují.

Námitka tato, k níž obec zcela nepochybně je věcně legitimována, spočívá však na mylném pojetí institutu parcelace, jak je v českém stav. řádu vybudován. Parcelací rozuměti lze podle části II. čes. stav. řádu (zák. č. 5/1889 z. z. čes.) jedině rozdělení pozemku na místa stavební, tedy úpravu, jíž získává se několika (nejméně dvou) míst stavebních. Jen k rozdělení pozemku na několik staveništ pojí také stav. řád v § 22 odst. 1 povinnost parcelantovu k bezplatnému postupu pozemkových ploch pro ulice. Není tedy možno přisvědčiti stížnosti, že stavebnímu povolení mělo předcházeti řízení parcelační, když st-lka sama přiznává, že staveniště vzniklo spojením parcel a dílců pozemkových, tedy nikoli rozdělením pozemku na několik staveništ.

Stížnost uvádí posléze, že stavebník (dnešní zúčastněná strana) obcházením ustanovení stav. řádu chce dosáhnouti toho, aby nebyl nucen obci postoupiti pozemky pro uliční potřeby. Lze-li v tom vůbec spatřovati náležitě formulovaný stižní bod proti nař. rozhodnutí, pak nevystihuje stížnost správně situaci. Povinnost postoupiti pozemkové plochy pro veřejné prostranství postihuje parcelanta, za jakého zúčastněnou stranu vzhledem k tomu, jak se tato věc, posuzována jsouc arci jen v rámci přípustných námitek stížnosti, jeví, nelze uznati. Za parcelanta bylo by snad možno označiti dřívějšího majitele pozemků čís. kat. . . v C., který podle obsahu správních spisů tento pozemkový komplex po částech rozprodal a takto soukromoprávním jednáním provedl rozdělení svého majetku patrně s úmyslem vytvořiti několik staveništ. O obcházení zákona nelze tu však mluviti, poněvadž dřívější majitel tohoto pozemkového komplexu řádně požádal za jeho rozdělení na čtyři staveniště a to podáním ze 4. prosince 1929, jež však, ač bylo vzato zpět teprve dne 11. března 1930, tedy téměř měsíc po předložení žádosti zúčastněné strany za provedení stav. řízení, zůstalo nevyřízeno. Situace byla tedy zcela jiná než v případě řešeném v nál. Boh. A 10018/32, jehož se zástupce zúčastněné strany při veřejném ústním líčení dovolával.

Č. 11.120.

Stavební právo (Slezsko). — Horní právo: Majitel dolových měr, nad nimiž má býti provedena stavba, má nárok na to, aby při projektované stavbě byla zachována minimální síla zdí, kterou stav. řád ustanovuje.

(Nález ze dne 7. března 1934 č. 4540.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5832/26.

Věc: Báňská a hutní společnost v Brně (adv. Dr. Jaroslav Hampl z Mor. Ostravy) proti zemskému úřadu v Brně o povolení k přestavbě a nástavbě domu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím měst. úřadu v K. ze 16. listopadu 1929 bylo na základě výsledků komis. řízení uděleno zúčastněné straně Marii Z. povolení ku přestavbě a nástavbě domu čp. . . . v K. podle příslušných ustanovení zák. o stav. ruchu a slez. stav. řádu. Spor o námitkách, které st-lka při komisi vznesla jako majitelka důlního pole, pod zmíněnou stavbou ležícího, a kterými vytýkala ohrožení stability zmíněného domu následkem dolování v důlním poli st-lky, odkázal měst. úřad na pořad práva soukromého.

Proti tomuto rozhodnutí podala st-lka odvolání, v němž vytýkala, že měst. úřad nerozhodl věcně o jejích námitkách, ačkoliv tyto byly rázu veřejnoprávního a byly proto neprávem odkázány na pořad práva soukromého.

Zem. úřad v Brně zrušil nař. rozhodnutím z podnětu st-lčina odvolání rozhodnutí nižší stolice potud, pokud jím byl spor o námitkách st-lčiných odkázán na pořad práva soukromého, poněvadž námitky ty sluší uznati za námitky veřejnoprávní a že nutno také přiznati st-lce legitimaci k uplatnění těchto námitek; rozhodnuv však o těchto námitkách věcně, zamítl je žal. úřad jako bezdůvodné, a to následovním způsobem:

Námitku, že se povolení projektované přestavby a nástavby příčí vzhledem k hrozícím účinkům dolování předpisu § 25 slez. stav. ř. vyřídil zem. úřad poukazem na posudek zástupce báňského revírního úřadu, jenž, ač vzal v úvahu místní polohu stavby po všech stránkách st-lkou vytčených, nevyslovil se proti povolení projektované nástavby a přestavby, nýbrž požadoval toliko, aby byly stavebníku uloženy určité stavební podmínky, jež byly pak do staveb. povolení vskutku pojaty. Přes nabízený důkaz protokolem býv. osp-é ve Fryštátě ze 16. května 1927 o nepřípustnosti projektované stavby z důvodů poddolování zem. úřad přešel s odůvodněním, že šlo tehdy nesporně o budovu jinou a že se také účinky poddolování od té doby pravděpodobně značně změnily.

Námitku, že povolená stavba příčí se ustanovením § 46 slez. stav. ř., o šířce zdí ohradních a síle středního zdiva, zamítl zem. úřad poukazem na statický výpočet stavitelův a na vyjádření stavebního znalce, mimo to však i z právního důvodu, že určiti šířku zdí je podle § 46 odst. 1 a 2 slez. stav. ř. věcí volného uvážení stav. úřadu a že podle cit. § 46 odst. 3 lit. b) je stav. úřad oprávněn při nástavbě na starou budovu ustoupiti od rozměrů v § 46 stanovených.

K další námitce vytýkající nesprávnost statického výpočtu, jenž prý nepřihlíží k stavu budovy a vychází z předpokladu, že bude použito jiného druhu zdiva než jak je zamýšleno, projevil zem. úřad sice názor, že kritika statického výpočtu je věcí volného uvážení úřadu, protože jde tu o hájení zájmu veřejného, konstatoval však také podle komis. protokolu a podle vyjádření znalce stav. stav budovy a její dostatečnou nosnost, poznamenav, že zem. úřad pořídil si nový statický výpočet, z něhož vyplývá, že zatížení základové půdy nepřesahuje dovolenou míru.

Toto rozhodnutí zem. úřadu je předmětem stížnosti, o níž nss uvážil takto: — — — —

Nss uznal za důvodný onen stižní bod, v němž se vytýká, že žal. úřad nesprávně vyložil předpisy § 46 slez. stav. řádu a že neprávem dovolil obvodové zdivo, jež nemá síly, jakou zákon předpisuje.

Stav. řád v § 46 ovšem v odst. 2 ukládá úřadu stavebnímu, aby zkoumaje plán stavební v každém jednotlivém případě přihlédl k veškerým poměrům tohoto případu (jako jsou výška poschodí, rozměry a konstrukce klenby a stropů a ostatní vztahy v 1. odst. téhož §u uvedené) a aby podle toho rozhodl o navržené síle zdí, při čemž má věnovati zvláštní pozornost neobvyklým konstrukcím a nenormálním cihlám. Než v následujícím (třetím) odstavci téhož §u stanovena jest nejnižší hranice, pod niž stav. úřad, rozhoduje o síle zdí, nesmí sestoupiti, pokud zákon sám nedopouští úchylky. Na zachování minimální síly zdí zákonem předepsané má pak právní nárok i majitel dolových měr, nad nimiž stavba se provádí, neboť — jak nss již opětovně, zejména však v nál. Boh. A 5832/1926 vyslovil, — přísluší majiteli hor právo, aby při stavbách na pozemku nad jeho měrami byly zachovány ony positivní předpisy stav. řádu o konstrukci stavby, jejichž zanedbání mohlo by ve spojitosti s účinky dolování býti příčinou poškození stavby.

Minimální síla zdí je v § 46 odst. 3 předepsána tím způsobem, že ohradní zdi budovy mají býti, jsou-li kamenné, aspoň 60 cm silné, jsou-li cihlové, aspoň 45 cm silné, a že v každém poschodí níže musí hlavní zdi, na nichž stropy leží, býti o 15 cm silnější. O středních zdech stanoví § 46 sub. lit. c), že tyto, jsou-li z cihel, musí v nejvyšším poschodí býti aspoň 45 cm silné. Užije-li se pak stropů povalových musí nesoucí střední zdi v každém poschodí býti o 15 cm zesíleny.

Podle předložených plánů mají obvodové zdi v I. a II. poschodí býti 45 cm silné, v přízemí pak 60 cm silné. Střední zeď má v přízemí býti silná 60 cm, v I. poschodí 45 cm a v II. poschodí rovněž 45 cm.

Vycházeje z nesprávného výkladu zákona, měl žal. úřad za to, že je oprávněn dovoliti podle svého uvážení zdi o menší síle, než jakou zákon jako minimum stanoví. Než pod toto minimum lze, jak již bylo řečeno, sestoupiti jen v těch případech, kde zákon sám dopouští úchylku od svých minimálních požadavků. Takováto úchylka je vskutku připuštěna v § 46 odst. 3 lit. b), podle něhož je při nástavbě poschodí na starou budovu možno upustiti od předepsané (t. j. minimální) síly zdí, jestliže podle posudku znalců je budova tak pevná, že nástavbu poschodí vůbec snese. Předpis tento mohl by tedy poskytnouti spornému stavebnímu povolení zákonný podklad, kdyby předpoklady, jimiž zákon zmíněnou úchylku podmiňuje, byly v daném případě splněny. St-lka namítala však již v řízení správním, že v případě dnešního sporu základní zákonný předpoklad úchylky splněn není, poněvadž nejde jen o nástavbu jednoho patra, nýbrž o stavbu pater dvou, ježto bývalé podkroví není ničím jiným než druhým patrem. Touto námitkou se však žal. úřad nezabýval a zejména nedal nijak najevo, z jakých důvodů nepovažuje t. zv. podkroví v plánu vyznačené za další patro, jež vidí v něm

st-lka. Nař. rozhodnutí trpí tedy podstatnou vadou neúplnosti, jež, majíc svůj základ v mylném právním názoru žal. úřadu, že rozhodnutí o síle zdí je zůstaveno jeho volné úvaze, musila vésti ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.121.

Stavební právo (Slezsko). — Horní právo: Majitelka hor je v řízení o povolení stavby nad jejími důlními poli oprávněna k námitce, že úsudek stav. úřadu o zastavitelnosti pozemku nemá opory v posudcích znaleckých.

(Nález ze dne 7. března 1934 č. 4686.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5832/26 a 11.120/34.

Věc: Báňská a hutní společnost v Brně (adv. Dr. Jaroslav Hampl z Mor. Ostravy) proti zemskému úřadu v Brně o stavební povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 8. ledna 1930 udělil stavební městský úřad v K. Karlu K. stavební povolení k postavení obytné přízemní budovy s vedlejší přízemní budovou na pozemku č. parc. . . ., ležícím nad důlním polem Báňské a hutní společnosti za podmínek ve výměru uvedených a odkázal spor o námitkách Báňské a hutní společnosti, pokud se nekryjí s podmínkami stavebního povolení, na pořad práva.

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad k odvolání dnešní st-lky rozhodnutí prvé stolice potud, pokud jím byly námitky odvolatelky odkázány na pořad práva soukromého. Rozhodnuv zároveň o těchto námitkách věcně, zamítl je a potvrdil stavební povolení prvou stolicí udělené. V důvodech uvedl, že námitky odvolatelky přednesené při komis. řízení dne 20. prosince 1929 jsou povahy veřejnoprávní a podle judikatury nss-u jest odvolatelka legitimována je uplatňovati. Měl proto o nich stav. úřad podle §§ 24 a 25 slez. stav. řádu sám rozhodnouti.

Zamítaje tyto námitky, opíral se žal. úřad v podstatě o posudek horního znalce, podaný při stav. komisi a doplněný vyjádřením báň. revírního úřadu v Mor. Ostravě ze 16. března 1930, podle nichž je staveniště způsobilé k zastavění menší přízemní budovou rozdělenou na dvě části stažené kleštinami. K námitce odvolání, že úřad prvé stolice nepřihlížel k vyjádření znalce, vyslovil žal. úřad, že stav. úřad prvé stolice vyhověl všem podmínkám st-lkou pro případ povolení stavby požadovaným až na jedinou, kterou v tom případě neshledal za potřebnou se zřetelem na stálý dozor obce nad stavem budov podle § 104 slez. stav. řádu. Dilatační spárou úplně rozdělené části přízemní obytné budovy budou 11·5 m široké a pouze 11·9 a 14·9 m dlouhé, takže každý tento díl při světlé výšce obytných místností per 3·25 m jest menší budovou. Při předepsaném solidním provedení nelze očekávati, že by očekávatelné účinky dolování způsobily na budově náhlé značné škody, jimiž by byli obyvatelé na svém zdraví nebo na svém životě ohroženi.